

Trapsavec

49. ročník
sborník literární soutěže

Závist

Batoch letěl do kouta ještě dřív, než pokoj šumící lidským bytím prostoupil zvuk zabuchovaných dveří. Po celém dni na nohou se i lehounké plátěnky schovávaly za maskou bytelných pohorek ztěžklých bahnem dále na dlážděných chodnících. I ony následovaly přeplněné zavazadlo.

Do nosu mne udeřil štiplavý odér zatuchlého potu utkvělého v třetí den nošených ponožkách, až jsem se před neznámými, přesto spolubydlícími na hostelovém pokoji zarděla studem.

Dám si sprchu, slibuju sama sobě, než sebou plácnu na rozvrzanou postel. Bolavé nohy opřu o oprýskanou omítku zdi; sukně tmavomodrých šatů odhalí krajkový lem spodního prádla. Vnímám zvědavost i chlípnost mužských pohledů, však má cestou znavená mysl není schopna ničeho než otupělé letargie.

Druhý týden za hranicemi rodné země. Druhý týden pohrdavých reakcí a absolutní ignorace anglických zdvořilostních frází při každém pokusu koupit si k snídani bagetu či croissant. Neuměle oprašuju nikdy zcela nenaučenou francouzštinu, zatímco sama bloudím městem zamilovaných. Jaká ironie.

Dnes jsem svůj pokus o ranní konverzaci vzdala docela, takže se můj jídelníček smršknul na okoralé vafle z předešlého dne a jednoporcovku meruňkové marmelády, které přidávalo na chuti už jen to, že byla prošlá teprve od soboty. Žaludeční stahy si počínají řezavě vynucovat mou pozornost. Ignoruji je.

Za dva dny odjíždím do Provence. Za dva dny nebudu mít už ani postel ve společném pokoji na okraji Paříže, jen spacák pod hvězdnou oblohou mezi levandulovými poli. Chladnou zemi pod sebou. Nejen mozolnatá chodidla, ale také rozbolavělá záda. A v peněženke stále míň.

Tři měsíce dvanáctihodinových směn bez nároku na víkendové volno, jen abych odjela na tři týdny do Francie. A to si ani nemohu dovolit hotelový pokoj, větší zavazadlo nebo teplý oběd; tak se snažím v ušmudlaných šatech, o hladu a s rameny otláčenými od popruhů nekvalitního batohu o objemu chabých dvacet litrů hrát na dámu mezi davy načančaných turistek, které užívají léto nad pěnou cappuccina za můj týdenní rozpočet v luxusních kavárnách mezi drahými krámkami, a to celé za peníze svých postarších manželů či jednoho z rozvedených rodičů, který se snaží koupit jejich přízeň.

Svalstvo na stehnech povoluje a já vím, že čím déle budu návštěvu koupelny oddalovat, tím hůře se mi povede. Přitáhnu si batoh, celý svůj svět, z podlahy na matraci a vyčerpaně pozoruji přímou úměrnost mezi počtem hvězd na obloze a tóninou chrápajících hlasů. Ze dna vyhrabu ručník, do kterého by si průměrný občan jen stěží utřel ruce, i další nezbytnosti, které jsou potřeba k večerní hygieně, a odeberu se k místnosti s vyvrácenými dveřmi.

Už je pozdě, dávno po půlnoci, teplá voda neteče a jediná žárovka umývárny by se mohla ucházet o hlavní roli v hororovém filmu. Co více očekávat od levného ubytování v jednom z hlavních měst? Prokřehlé tělo drhnu převážně vodou; mýdlo z malé nádoby podezřele rychle mizí. Dívám se, jak proud odnáší po zašlém porcelánu špínu a... Krev?

Sáhnu si mezi nohy, prsty vytáhnu červené. V pláči se svezu po kachličkách do křečovitého podřepu a tiše vzlykám, zatímco mi na namožená záda dopadají ledové kapky. Tohle mi opravdu chybělo; dnes je toho na mě již moc.

Ve spacáku se, byť k smrti znavena, převaluji, a ještě notnou chvíli nemohu usnout. Pružiny pode mnou jsou horší nežli hrách, nábytek skřípavě zanaříká při každém, i sebemenším pohybu a jedenáct dalších obyvatel pokoje by se směle dalo nazývat orchestrem.

Myslím na všechny ty paninky v kavárnách; na jejich podpatky a kabelky. Závidím jim teď manželskou postel, večerní wellness i odpolední nákupy na Champs-Élysées. V hlavě mám tisíc otázek. Mít peníze, spala bych vůbec ještě někdy pod širým nebem se srdcem sevřeným nejistotou, kdy mne přijdou vzbudit s tím, že na onom místě nemám co pohledávat? A co teprve hostely plné sexistických narážek nebo lokální hospody se za studena servírovaným jídlem? Seděla bych nad kávou, k snídani místo suché bagety zakusujíc již třetí makronku, k obědu mořské plody a večer zapít láhví pravého šampaňského.

Sama sebe se ptám, jak by mohl někdo závidět život zrovna mně, když existuje tolik lidí, jejichž život napodobuje bezchybnou dokonalost, ale přitom vím, že ráno vstanu s úsměvem. Že poznám kousek světa, kousek sebe. Že to já budu ta, která bude mít o čem vyprávět.